

Volgend jaar wordt alles beter

Cazimir Maximillian

Volgend jaar wordt alles beter.

Een Schoolverslag.

BRAVE NEW BOOKS

Voor mijn oma... en voor een paar oude vrienden.

Eerste druk: mei 2017

Copyright © 2017 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 978 94 021 6135 9

*Despite all my rage,
I am still just a rat in a cage*

“Bullet with Butterfly Wings”

The Smashing Pumpkins – Mellon Collie and the Infinite Sadness.

West-Friesland, 2005

Hoofdstuk 1.

'Oma is dood.'

Zijn vader stond in de deuropening van zijn slaapkamer en het duurde een poosje voordat Pere begreep dat het geen grap was. Hij sprong uit zijn bed en terwijl het nieuwtje nog tot hem door moest dringen rende hij langs zijn vader, de trap af.

Hij passeerde de voordeur en zag net twee politieagenten in hun auto stappen die voor het tuinpad geparkeerd stond. Het bezoekje van de politie begreep hij niet, maar daar dacht hij ook niet al te lang over na. Hij snelde zich naar de woonkamer, waar zijn oma de laatste weken had doorgebracht. Zijn moeder zat huilend aan het bed en zijn oma zag er uit als een geest. Haar mond stond open en haar ogen waren half dicht. Over twee dagen zou ze 72 worden.

Pere liet zich naast het bed op zijn knieën vallen, met zijn gezicht op de dekens van het bed.

'Ik kan al niet eens meer huilen!' wist Pere eruit te brengen.

Zijn oma, een van de liefste mensen op aarde die geen vijanden had, die er voor iedereen was. Een schande was het dat ze het leven had gelaten. Dat mocht niet! Dat kon niet!

Zijn broertje van drie genaamd Jake aanschouwde zijn nieuwe levenservaring. Pere wist snel bij zinnen te komen door zich voornamelijk in te zetten voor alle nabestaanden. Het was als een opdracht. Hij wist wel dat hij het kon. Ook al moest hij Oma Els gaan missen

Oma Els voelde zich een jaar of twee niet goed, ze viel af, maar liet de indruk achter dat Pere, en zijn ouders zich geen zorgen hoefde te maken. Ze bleef er altijd bij dat het slechts een griepje of een kwaaltje was. Vorig jaar begon ze echter steeds meer te vermageren, maar ondertussen bleef ze nog zo

fris, vrolijk en levenslustig als altijd.

Tot afgelopen december. Uit eigen bestwil hadden Pere's ouders haar uit haar huis gehaald, een bedje klaargemaakt in de woonkamer, en uiteindelijk hebben ze wel een gezellige kerst gehad.

Maar op den duur kwam oma Els helemaal tot niks meer, zat ze urenlang met een voorover gebogen hoofd op het bed en begonnen er ook steeds meer dingen opmerkelijker te worden. Bijvoorbeeld de keren dat Pere werd verzocht om haar nek te masseren. An sich is dat masseren niet zo heel raar, ware het niet dat oma Els inmiddels bij elke massage Pere tien euro toewierp als dank voor de moeite, alsof ze er als een rotte kies vanaf wou. De simpele nekmassages hadden Pere in nog geen week tijd 70 euro rijker gemaakt. Oud en nieuw had ze niet meegemaakt want toen lag ze al op één oor, terwijl de keuken vol zat met visite. Oma's keuze, dacht Pere, daar kan je niks tegen inbrengen.

Maar uiteindelijk was dit het antwoord op al de vreemde verschijnselen die oma Els begon te vertonen.

De dag was grijs en nat.

Pere wist niet echt wat hij voelde of wat hij deed. Hij zag dit als een moment dat hij een tegendeel moest zien te bewijzen. Door niet in de verdriet onder te dompelen maar door zichzelf te geven voor de familie en vrienden. Het voelde alsof het hem zijn eigen verdriet en gemis deed dempen.

(Pere (spreek uit als Perre) Poelstra is veertien jaar, vernoemd naar de band Pere Ubu. Nou hadden zijn ouders een vergissing gemaakt dat Pere Ubu niet de naam van de artiest was maar slechts van de band. Pere is een type die in de grote groep vaak aan de kant van het schoolplein staat terwijl hij moet toekijken naar de tongzoenende stelletjes, schoolgenoten die

wonderbaarlijk altijd gelukkig zijn en hij zou zelf niet zo snel met een spectaculair verhaal op de proppen komen om zijn leeftijdsgenoten te imponeren. Dat komt omdat hij puisten heeft, een warrig bol haar op zijn kop, vieze tanden en een slechte hygiëne. Verder zijn zijn grappen nooit grappig, vinden alle meiden hem lelijk en hebben de leraren zijn handen vol aan hem en heeft hij het op school alleen maar over muziek, films, horror, seks, poep, pies, neuken, lul, kut, klote terwijl hij thuis braaf is en zich schaamt wanneer zijn vader aan hem vraagt hoe het met de meisjes zit. En aangezien alle meiden hem lelijk vinden en hij het altijd fout doet ziet hij geen reden om zijn gedrag aan te passen. Pere heeft geen vrienden die denken zoals hij. Alleen Togo, een vriendje dat het land uitgezet dreigt te worden door een reglement van Rita Verdonk. Iemand die ook weet hoe het is om een moeilijk leven te lijden tussen alle gelukkige en stralende mensen in de omgeving en op de tv. Pere vraagt zich echter wel vaak af waarom er op het kerkhof van Langemolen meer jongeren liggen dan ouderen. Langemolen is een hoofdweg die voornamelijk bestaat uit huizen, stolpen en boerderijen, met een molen aan het eind en een molen aan het andere eind. Een dorpsplein in het midden met een kerk en een begraafplaats dat in het volksmond “de Juniorgraven” heet. Sinds tien a twintig jaar zijn er nog wat nieuwbouwwijken om de hoofdweg gebouwd. Verder heeft het dorp slechts één dorpskroeg wat de enige hotspot is van dit gat, een kleine supermarkt, een tankstation, een sportzaak, een drogist, een sporthal en dat was het wel zo'n beetje. Ohja... elke ochtend is er een man van een jaar of zeventig die met zijn orgel door de straat tettert. Hij wordt, uit ergernis van de dorpsgenoten de “orgelmongool” genoemd. Pere vroeg zich af waarom zoveel jongeren in het dorp het leven lieten terwijl deze man nog vrolijk door de straten schalt.

Voor de rest verheugd iedereen zich op eind augustus... met het jaarlijkse dorpsfeest en de kermis van Langemolen.)

Pere was opgelucht dat hij geen moment alleen was. Zowel vrienden als familie liepen in en uit om te condoleren. Pere bleef zichzelf sterk houden door er voor de bezoekers te zijn. Vanaf zijn brugklas een wedstrijd gemaakt om niet te huilen op school.

Huilen maakt je zwak... het maakt je tot een doelwit. Bovendien was het nieuwe jaar nog maar net begonnen. Nieuwe kansen lagen voor het oprapen. De kansen om de boel nog perfecter te laten verlopen na enkele vervelende gebeurtenissen van het vorige jaar. De kans om misschien net zo gelukkig te worden als iedereen in zijn omgeving. Waarbij hij hoogstwaarschijnlijk wel een opening zou vinden om zijn dromen waar te maken. De dood van zijn oma was in principe vrij gewoon; dit waren de momenten waarbij hij niet de enige was die verdriet voelde. Dit soort momenten hoorde nou eenmaal bij het volwassen zijn het en natuurlijke leven. Ook al had hij liever gewild dat zijn oma honderd zou worden.

Na een halve week aan liters koffie, zoetheid, afhaalvoedsel en bezoek wat in en uit liep, was het de dag van de crematie. Elke dag als Pere wakker werd zei een stem in zijn hoofd dat, als hij naar beneden ging, oma gewoon aan de keukentafel zat te ontbijten.

Maar tevergeefs.

'Is oma nog steeds dood?' was de opmerking die zijn broertje Jake elke ochtend maakte.

In de tussentijd heeft Pere op vele momenten in de woonkamer, bij oma Els in de kist, stripboeken gelezen of getekend. Hij voelde de drang om door te gaan. Hij had immers nog de

grootouders van zijn vaders kant...

Je hebt dus nog altijd wel een opa of oma, dacht hij daarbij.

Vanuit bed hoorde Pere die ochtend zijn moeder zo hard huilen zoals ze nog nooit gehuild heeft.

'Ik zal je zo missen!' waren de woorden die ze herhaalde

Pere mocht misschien wel sterk blijven maar toch spookte het door zijn hoofd: Ze was gezond als een vis, levenslustig en actief als een vogel.

Dit was gewoon veel te vroeg en ik denk dat ik straks echt een gat in mijn leven ga voelen, dacht Pere.

Op de kist brandde er sinds die tijd een kaars, maar die doofde enkele uren voordat oma Els zou worden opgehaald.

Niet veel later was de hele familie gekomen. Ze dronken samen koffie voordat ze met een langzame vaart de rouwwagen moesten gaan volgen.

Zo gezegd, zo gedaan.

Ze reden achter de rouwwagen aan in de ochtendglorien. Het West Friese landschap nam Pere opnieuw tot zich op en hij spotte de stolpen, molentjes, slootjes en kleine dorpjes. De weilanden hadden een witte dauwlaag en een scherp winterzonnetje begon langzaam door te breken. Pere was netjes gekleed in pak met stropdas die zijn vader voor hem had uitgekozen en hij maakte zich klaar voor een volgende opdracht om zichzelf te bewijzen.

De uitvaart vond plaats in het crematorium van Schagen.

Ondanks dat veel mensen tranen moesten laten wist Pere zich nog altijd cool te houden en zijn verdriet te verdringen. Ergens wou hij een speech houden maar hij was bang om af te gaan.

De uitvaartvrouw die de boel samenstelde deed het voorwoord. '...Elzenga Christine van Turven is geboren op 7 januari 1933

en we zouden nou niet echt kunnen zeggen dat de aankomende dertig jaar na haar geboorte de beste tijd was in haar leven. In haar geboortjaar kwam Hitler aan de macht, vervolgens de tweede wereldoorlog, de hongerwinter, de atoombommen op Japan, het begin van de koude oorlog, de opstand in Boedapest, de bouw van de Berlijnse muur...'

Vietnamoorlog, Tsjernobyl, Golfoorlog, 9/11... en ga zo maar door, dacht Pere, dan ben je over die dertig jaar heen. Oma Els was daar toch echt niet onder bezweken denk ik?

'...en op het moment.... dat zij...hoorde over de ervaringen van haar man in de tweede wereldoorlog... dat er 24 uur lang een pistool op zijn hoofd werd gezet.. leek het net...alsof de grond.... onder haar voeten wegzakte.'

Pere wist nou niet wat hij hiervan moest denken. Het is allemaal erg mooi dat het zo goed bedoeld is, maar dit klonk wel erg theatraal.

'...uiteindelijk is er voor de crematie gekozen... Pere Poelstra, de kleinzoon van Elzenga Christine van Turven was erop tegen dat de as uitgestrooid zou worden... Hij vond dat we daarmee Elzenga Christine van Turven... dan in de steek zouden laten...'

Sommige bezoekers keken vertederd naar Pere...

Toen kwam de muziek...

Een nummer waar oma in haar jongere jaren maar niet op kwam, en het bij de toonbank van de plaatselijke platenboer moest zingen om op de titel te komen. Uiteindelijk bleek het In A Sentimental Mood van Duke Ellington te zijn. Terwijl dat nummer werd gedraaid speelden de emoties hoog op, vooral bij Pere's moeder. Het nummer waar ze toen om vroeg, werd na tientallen jaren, opnieuw beantwoord.

Na In A Sentimental Mood werd er nog toespraak gehouden. Een kennis die Pere's oma maar enkele keren gezien had, was aan de beurt, maar blijkbaar waren die paar ontmoetingen wel

genoeg geweest om in tranen uit te barsten in deze kwestie waardoor ze maar moeilijk uit haar woorden kon komen. Tegen het einde van de ceremonie kwam de muziekkeuze van Pere's oom.

Het was Sleep Alone van Moby.

Pere was bij de muziekkeuze de afgelopen week al verkocht door de eerste paar seconden van het nummer. De rustige pianoklank... de zachte slagen op de bekken... de computerbliepjes... de buizige fluisterende stem van Moby...

De bezoekers stonden rustig op van hun plaats en geschuifel van stoelen, gesnik en gekuch galmde rustig door de zaal.

De muziek gaf toch echter voor Pere iets van troost, al was hij altijd al bijna de rustigste gebleven in deze situatie. Was het sterk en moedig of was het laf? Terwijl Sleep Alone rustig op de achtergrond verder speelde liepen alle bezoekers met een langzame pas langs de kist om afscheid te nemen, alvorens het met een lift naar de oven ging.

Toen Pere de kist aan zag komen, voor hem zag, en weer langzaam met de passage uit zijn gezichtsveld liet verdwijnen speelde hij nog één keer alle herinneringen die hij met zijn oma had meegemaakt als een bij elkaar geraapte film af in zijn hoofd.

Nog steeds liet hij geen traan, hij voelde zich alleen maar trots op een een of andere manier. In de koffiekamer stond Pere tussen zijn ouders in bij de familieleden. Ze stonden allemaal naast elkaar in een rij om van alle vrienden en aanwezigen een condoleance te ontvangen. Daarna meer koffie drinken. De kist zou ondertussen wel al in de oven gehesen zijn, dacht Pere bij zichzelf.

Buiten het crematorium scheen de winterzon volop, maar de kale bomen bevestigde dat dat nog niks hoefde te zeggen.

Iedereen nam afscheid van elkaar, stapte in de auto en reed naar huis.

Pere nam voor de zoveelste keer de West-Friese landschappen tot zich. De weg bevond zich voornamelijk op dijkjes en de uitzicht over de winterse boerenlandschap, boerderijtjes en pittoreske dorpjes, nam Pere tot zich op.

Zijn broertje Jake lag met zijn ogen dicht op zijn linkerslaap. Hij zou een topvrouw moeten missen...

Hoofdstuk 2.

Overhorn is een dorp in de gemeente Zijpe, gevestigd tussen de soortgelijke dorpen Waarland, Dirkshorn en Tuitjenhorn. Net als Langemolen is het een voormalige boerenweg waar in de loop der jaren enkele wijkjes aan vast gebouwd zijn. Het bevat een kerkje, enkele winkeltjes en twee kroegjes.

Stef Stoop was weer eens in het dorp dus dat betekende voor hem een avondje zuipen met zijn vrienden.

Stef Stoop is een tengere jongen met een lacherige ingevallen gezicht, bruin half kort haar, vaak petje op en zijn broek op half elf. Ogenschijnlijk heeft hij een prachtig leven... daarover later meer. Zijn vrienden bestaan uit Roy, Bram en Joey tevens de jongens waar hij mee op school zit, dezelfde school als Pere... Verder Niels en Sem... zijn dorpsvrienden.

Die zaterdagavond was het weer zo ver. Stoer doen en zuipen stond vooraan bij de jongheeren. De ladingen bier gingen erdoor heen en af en toe gingen ze naar buiten om een lijn coke te snuiven en een pilletje te slikken. Daarna ging het getank door onder genot van de bekende Hollandse hits. De tekst hoefde je niet uit je hoofd te leren omdat het met dronken gelal net zo verstaanbaar was als de muziek zelf.

Stef keek schichtig in het rond en zijn ogen vielen op een groepje meiden aan de andere kant van de tent, en hij voelde de waas door zijn hoofd van geiligheid. Vooral toen hij een stringetje bij een desbetreffende meid boven haar broek zag uitsteken.

Kanker wat geil, dacht hij.

Hij liet zijn vrienden achter en met zijn imponerende houding liep hij op de eerste de beste meid af.

'Euy, wat te drinken van me?' riep Stef luid door de lallende en

trillende speakers heen.

'Ja!' riep ze terug.

'Wat wil je drinken?'

'Doe maar bier!'

Raak! En dat gelul om haar in bed te krijgen? Daar ga ik niet eens de moeite voor doen, dacht Stef

Hij liep naar de bar, bestelde twee biertjes en pakte alvast een pilletje.

Wanneer de glazen getapt waren, vouwde hij zijn hand open om het glas van zijn slachtoffer te pakken. Ongezien liet hij het pilletje erin vallen.

Hij liep weer terug.

'Alsjeblieft. Proost!'

Ze proostten en nipte aan hun bier.

'Wat is je naam? Hoe oud ben je?' vroeg ze.

'Ik ben Stef Stoop, 17 jaar.'

'Je ziet er goed uit!'

'Nou dankje, wie ben jij?'

'Kelly Voorman, 16 jaar.'

Ze praatte nog verder over de ditjes en datjes en Stef wachtte geduldig af op het moment.

Kelly begon op den duur met haar ogen te knipperen.

'Even luchtje scheppen?'

'Ja...is goed.'

Terwijl Stef samen met Kelly naar buiten liep, staken zijn vrienden al een duim naar hem op.

Alles liep gestroomlijnd. Stef liep met Kelly, die al begon te wankelen, naar een paar struiken.

'Ik...voel.... me.... duizelig.'

'Gaat het wel?'

Stef deed alsof hij bezorgd was.

'Ik...'

'Ga anders maar even liggen.'

Stef ving haar op en begeleide haar naar de struiken, waar ze haar neer legde.

Mooi, het heeft gewerkt.

Hij voelde zijn pik kloppen. Wat een lekker wijf zeg. Blond haar, make up, ideale pornogezicht, dikke tieten, dikke strakke kont.... oohja... die kont...

Hij slikte.

Hij draaide Kelly op haar buik en deed haar knoop en ritssluiting open en stroopte haar broek omlaag. Een string was zichtbaar waarbij Stefs hart helemaal op hol sloeg.

Kelly leek er maar weinig tot niks van op te merken. Stef trok de string uit haar naad.

Stef trok zijn broek omlaag en probeerde zijn lul in haar ruwe gat te steken. Na een paar keer lukte het en hij begon te stoten. Het gaf hem een machtig gevoel... het gevoel dat hij weer eens een lekker wijf had geneukt... het gevoel dat hij de komende week weer overal mee naartoe kon nemen om er bijvoorbeeld over op te scheppen.

Hij keek nog naar beneden en zag hoe zijn lul opgezogen leek te worden. Na een tijdje voelde hij dat hij moest ontploffen. Hij voelde het zaad met volle snelheid door zijn lul stromen.

Hij trok zijn snikkel weer uit haar kont. Kelly verroerde zich nog maar weinig.

Zo, dacht hij, dat was weer lekker... Alleen, ja wat nu?

Ze was nog steeds half dood en Stef had dat moment even niet overzien. Het sperma stroomde met scheetgeluiden uit haar anus.

Hij graaide ietwat paniekerig in haar zakken. Een portemonnee. Er zaten twee briefjes van tien in die hij eruit viste om er later weer bier voor te halen en enkele pasjes. Hij bekeek ze een voor een.

'Hebbes. Twee straten verderop maar? Ooooooh!'
Hij stroopte haar broek weer naar boven en trok haar overeind,
legde haar arm in zijn nek en strompelde met een half dode
Kelly naar het aangegeven adres. Wat zouden de
voorbijgangers wel niet denken hierover?
Als een wandelende drenkeling hing Kelly aan zijn schouder
en ze waren bijna bij haar straat. Daar was het huis al.
Stef haalde opgelucht adem toen hij zag dat alles daar donker
was.
'W...w...wat...gebeurd er...'
Kut! Het komt bij.
Hij ving haar knieholtes op met zijn arm en Kelly lag op haar
rug in Stefs armen.
Haar mobieltje ging af.
'Ah kanker!'
Snel liep Stef naar de voordeur, dumpte Kelly daar neer, drukte
op de bel en rende keihard weg.
Zo! Bier! dacht hij toen hij de straat uitliep.

'Waar is Kelly?'
Bezorgde koppen van haar vriendinnen keken onderzoekend de
terugkerende Stef aan?
'Ik heb haar naar huis gebracht, want ze voelde zich niet lekker.
Kotsen en alles. Niet normaal!'
Het bier was op dit moment wel even belangrijker. Sletjes
genoeg als hij alsnog zin had.
'Kelly is gewoon thuis, en ligt op bed dus jullie hoeven je
nergens druk om te maken.' vervolgde hij.
'Hey homo! Kom je godverdomme nog eens naar binnen met je
verrotte pooierskop?!'
Sem stond al bij de ingang van Café Zuur.
'Meiden excuseer. De plicht roept.'

Hij liep weer terug naar Café Zuur en toen hij zijn vrienden zag, betekende dit plaatje dat hij een hoop schade had in te halen. De ronde tafel waar zijn vrienden, met ronddraaiende koppen, en waarbij het praten bijna bestond uit gegrom, gereutel en gelal, stond vol met halfvolle, volle of lege glazen. Bij de meeste glazen was het schuim al inmiddels verdwenen.

'Heuueye, Stef, Hebbe nog geneukt?'

'Ik haal eerst wat te zuipen en dan vertel ik het wel.'

Terwijl Stef een bier en een Bess Up bestelde verheugde hij zich weer sierlijk op de borrelpraat met zijn maten, want hij had weer eens wat te vertellen.

'En, heb je haar nog geneukt?' bralde Roy toen Stef met een meterbier terug kwam lopen.

'Ja, man zei Stef, vet hard in haar kontje en ze vond het echt kanker geil.'

De hele klik zat erbij alsof ze nog meer wilde horen.

'Ga verder?' zei Bram, 'heb je haar ook nog in der reet gespoten?'

'Ja, man,' zei Stef, 'en...'

Hij kwam ineens niet meer bij van het lachen.

'Ja, wat en?' bralde Joey

'Het stroomde met scheetgeluiden uit haar reet en ze vond het nog geil ook.'

Bij elk woord dat een beetje grof was, werd er bulderend gelachen en de andere moest daarbij een nog grovere opmerking maken.

'Godverkanker zeg!' bralde Roy

'...scheetgeluiden... hahahahaha, KANKER!!!!' bralde Sem.

'Kwam er ook nog dunne schijt mee?' bralde Niels.

Stef voelde zich helemaal goed. Dit waren voor hem dus de elementen voor een perfecte avond en een goed leven, een

ander leven kon hij zich niet voorstellen. Zeker niet die van die losers op zijn school.

Hoe meer bier er naar binnen ging, hoe gezelliger het werd. Dat verdoofde gevoel in Stefs hoofd, de heerlijke gesprekken die er gevoerd werden die dankzij de substanties niet konden vervelen. Zelfs met mensen die Stef in het vervolg toch nooit meer zal spreken. Ook al zou hij ze toevoegen op Hyves. Door de speakers waren weer een hoop piratenummers te horen, dat door de alcohol nog feestelijker hun gehoorgangen binnen kwamen. Dan zo nu en dan nog even naar buiten voor een lijn coke of een pilletje. En op den duur gingen ze, met dank aan het vervalste ID van Stef, van bier over naar de Jagermeister en ander sterk spul.

Na afloop liep, lees waggelde, Stef helemaal opgewekt met een flinke sloot alcohol in zijn sodemieter naar het huis van zijn vader waar hij logeerde. Straks zal hij weer heerlijk gaan slapen.

Stef wachtte de volgende dag op station Heerhugowaard op de trein naar Hoorn. Zijn hoofd gonsde, zijn ogen brandden en zijn lichaam voelde zwaar door de laatste resten drank die nog verwerkt moesten worden.

Het was een ijskoude zondag in januari en de lucht was loodgrijs, waardoor hij niet opgewekter of wakkerder werd. Sinds zijn negende zijn zijn ouders gescheiden. Zijn vader woont in Overhorn en zijn moeder in Hoorn. Stef woont voornamelijk bij zijn moeder en alleen als hij zijn oude maten opzoekt en zijn huidige schoolmaten, sliep hij bij zijn vader in Overhorn.

Verder had hij maar weinig aan zijn vader aangezien hij de hele tijd dronken was. Hij kon ook doodleuk aan zijn vader vertellen hoe hij aan de meiden kwam, al is het met een pilletje,

want volgens zijn vader waren vrouwen alleen maar goed om te neuken.

Als het ging over neuken, lekkere wijven of alles wat daar ook maar mee te maken had, dan kon hij uren lullen met zijn vader. Dan vertelde zijn vader bijvoorbeeld hoe hij vroeger de ene meid na de andere neukte terwijl hij nog samen met zijn moeder was.

Stef wist echter niet of hij nou voor zijn moeder of vader moest kiezen. Aangezien hij zo van het zuipen, neuken en aangaan was was hij toch liever bij zijn vader. Maar ook het gedrag van zijn vader gaf hem een dubbel gevoel. Zijn moeder was ook niet mans. Ze zeikte overal over, maar in Hoorn was er nou eenmaal weer meer te doen dan Overhorn, dus daar kon hij de onderdak van zijn moeder mooi voor gebruiken. Zijn moeder had een extreme vorm van obesitas, waarbij ze in een rolstoel zat en een traplift moest gebruiken als ze naar boven en beneden moest. Dus hoe zijn moeder ook maar zeikte, wat kon zij Stef nou maken? De andere reden dat Stef haar moeder verachtte was dat ze bijna altijd haar eigen onderpiste en scheet omdat ze voor 90% bijna niks zelf kon. Stef voelde dan toch ergens een plicht om de boel te gaan verschonen.

Zijn moeder was nog vrij jong en had Stef gekregen op haar zeventiende, terwijl zijn vader 50 was. Tsja, ergens deed ie dat wel goed volgens Stef. Zo'n jong lekker ding van zeventien hebben op je ouwe dag leek hem ook niet verkeerd. Het alcoholprobleem en de misogynie van zijn vader deed de relatie al langer wankelen, totdat de knoop werd doorgehakt. De spullen werden pardoes ingepakt en met vier koffers had zijn moeder samen met hem Overhorn verlaten en de trein naar Hoorn gepakt, waar ze al een huurhuis in een rijtjeswoning kon regelen. Dat was nog het moment dat zijn moeder kon lopen. Daarna was ze alleen maar meer gaan vreten en zuipen.

Maar dat kon zijn vader niks schelen want zijn moeder was al “vetter dan een zeug”

Hoorn was overigens ook veel beter dan zo'n schijtgat als Overhorn. Een café op elke hoek, alleen niet zo gek veel vrienden, slechts de Servische Djorde Todovic, een drugsdealer die hij hielp door ook een extra centje te verdienen. Bij een avondje Hoorn liet hij zijn vrienden uit zijn oude dorp altijd overkomen, die ook van de drugs mee mochten snoepen tussen het zuipen door... Vervolgens ook de halve woning van zijn moeder in beslag nemen, de hele zooi onderkotsen, de ijskast leegvreten in de ochtend en vervolgens voldaan over een avondje in Hoorn terugkeren naar huis.

In de verte zag hij de kop van de trein al aankomen.

Even later reed het oude treinstel het station binnen en bij het remmen liet hij een krassende en piepende geluid klinken.

Hij stapte in. De trein was bijna leeg, dus plek zat.

De banken van deze trein zaten altijd erg lekker.

Hij besloot zo ontspannen mogelijk het kwartiertje tot Hoorn door te maken, alvorens hij weer een klus moest ondergaan:

Opstaan en naar dat gore hol van zijn moeder lopen.

De trein trok met een brommend geluid op.

Hoofdstuk 3.

Pere zat in de bus naar Enkhuizen, waar hij de trein moest pakken naar Bergerbroek... een plaatsje tussen Heerhugowaard en Alkmaar, waar hij op school zat. Daarvoor moest hij ook altijd erg vroeg op. (Hij zit op de Hendrik Mol speciaal onderwijs met vier vestigingen in Noord-Holland.)

Hij zag de donkere schim van het West-Friese dijk eindeloos voorbijkomen. Aan de andere kant nam hij de donkere boerderijtjes waar vaak maar een of twee ramen verlicht waren waar, en moest hij met zijn ogen knippen toen hij voorbij de grote plantenkassen reed, waarbij de lichtsterkte de lucht erboven oranje kleurde.

Er was een snellere manier om in Bergerbroek te komen. Maar die manier... dat was het schoolbusje en daar mocht hij sinds anderhalf jaar niet meer in mee vanwege zijn vieze grappen waar hij maar niet mee wou stoppen, en omdat hij een scholiere die meereed in haar tiet kneep.

Daarom moest hij met de trein, en in Hoorn overstappen om in Bergerbroek te komen. Hij probeerde het onderwerp maar bij zijn ouders niet aan te wakkeren, want hij is al zo gevoelig voor boze gezichten. Alles wat in de richting van straf of tegenslag kwam was een barst in zijn leven waarbij de opdracht om gelukkig te blijven mislukt. Waarbij hij weer helemaal opnieuw moest beginnen.

Hij was benieuwd naar Stef, de jongen uit de vijfde ofwel... de examenklas. Sinds het begin is hij al een grote invloed op hem geweest. Die gozer had het echt voor elkaar en Pere was continu jaloers op hem. De praatjes waarmee hij vrienden maakte, de grappen die voor lachsalvo's zorgde, niemand durfde hem te pesten of te krenken omdat hij nog sterk was

ook, en elke maand tongde hij weer met een andere meid of zat er een meid op zijn schoot. Pere zocht altijd een manier om ermee om te gaan. Aan de ene kant wou hij graag door hem gestuurd worden, maar Stef vond Pere maar een domme lul die geen meisje kon krijgen. Maar van Stef kon Pere dat wel hebben. Hij was immers zijn idool.

Pere probeerde ergens te concurreren met hem door dwangmatig een bij elkaar geharkte vriendengroep zien te onderhouden. Vaak met een sleeptouw want het waren types die de hele tijd, ook al was het 30 graden buiten, maar met een verveelde harses achter de X-Box zaten en weinig open stonden voor iets nieuws, terwijl Pere maar snakte naar nieuwe uitdagingen en de mensen die met hem mee konden voelen. Maarja, zo is de wereld. Pere is nou eenmaal de enige in de straal van zoveelhonderd kilometer met al die interesses en daar moet hij maar mee zien te leren leven. Hij heeft er in ieder geval eer aan en het waren zo de kleine dingetjes in het leven die hem zoethielden... en dat vind hij nog wel het belangrijkste. Alleen dat de wereld nou zo is, bepaald en geregeld wordt is stuitend jammer.

Het oude stationnetje van Enkhuizen lag er koud doch sfeervol bij. Het was nog steeds donker.

Aan de beide zijdes van het perron stonden twee dubbeldekkers te wachten. Zes gele rijtuigen met drie blauwe banen in het midden van elke wagon en een locomotief met een lange rooster eraan vastgekoppeld..

De ene met de kop van de locomotief tegen de stootblok en de ander met de kop van de stuurstand.

Die met de locomotief moest Pere hebben. De koplampen stonden rood, wat betekende dat die als eerste zou vertrekken. Terwijl hij naar de trein liep wierp hij een blik over de